

Đợi Anh Đến Năm 35 Tuổi

Contents

Đợi Anh Đến Năm 35 Tuổi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4

Đợi Anh Đến Năm 35 Tuổi

Giới thiệu

Edit: SnowieTác giả viết câu chuyện về chính cuộc đời mình, về tình yêu mà tác giả đã trải qua, những ngày tháng tác g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-anh-den-nam-35-tuoi>

1. Chương 1

1.

Khoảng thời gian trước, khi đi dạo ở phố bán đồ gia dụng, thấy ưng ý một cái sofa màu nâu, thật rộng lớn thoải mái, gần như có thể đem nửa người lọt thỏm vào trong, giá tiền hơn bốn nghìn. Quay sang nói với ông xã: “Mua tặng anh nha, làm quà cưới.”. Anh kinh ngạc nhìn tôi một cái, bảo: “Nói nhảm.”, sau đó có vẻ rất hứng thú bỏ đi nghiên cứu một cái bàn trà nhỏ.

Che giấu lộ liễu thế này, ngay cả tôi cũng nhìn ra được. Thật quá dư thừa. Thế nhưng ngoại trừ việc này, anh có lẽ cũng không thể làm gì được, chẳng còn cách nào khác. Tôi nhìn theo bóng lưng anh, khẽ cười.

Thật ra anh không biết, tôi không phải là đang giận dỗi, cũng không phải muốn cố ý dùng lời đâm chọt anh, tôi thực sự là muốn mua vài thứ cho anh.

2.

Tới trạm xe bus cuối rồi, đã là hoàng hôn. Chúng tôi bình yên tản bộ, chậm rãi trở về.

Quay qua nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh, ánh chiều vàng phủ lên mặt anh, các đường nét góc cạnh như mềm mại đi, có thể rất rõ ràng mà nhìn thấy lông tơ nhàn nhạt hai bên sườn mũi. Ông xã bị chứng rậm lông, ngoại trừ hai mép và dưới cằm lún phún râu xanh ra, thì cả gương mặt và hầu kết đều có lông tơ. Tôi vẫn cố gắng thuyết phục anh cạo hai nơi này, thế nhưng anh lại không chịu, sợ sau khi cạo, râu lại càng cứng hơn, đến lúc đó cả nửa dưới khuôn mặt đều biến thành màu đen, giống như mang nửa cái mặt nạ.

Khi về đến nhà, vali hành lý đã bày ra khắp phòng khách. Anh tiếp tục đi thu dọn, tôi giả vờ không thấy gì. Cái gì là của anh, cái gì là của tôi, anh cuối cùng vẫn phân ra được.

3.

Ông xã ngửa mặt nằm trên giường, tôi nằm sấp trên người anh, bò lên trước, đem mặt mình dán lên mặt anh.

Anh đại khái cũng rất hưởng thụ thứ yêu thương này, cọ cọ trên mặt tôi.

Với tôi mà nói, ôm ấp so với làm tình là việc còn quan trọng hơn. Làm tình có thể chỉ xuất phát từ dục vọng, nhưng ôm ấp lại xuất phát từ toàn tâm toàn ý tin tưởng và yêu thương, không hề phòng bị mở rộng lòng mình.

Da thịt cận kề, tóc tai quấn nhau, hai cụm từ này đặt thật hay.

4.

Từ 1999 đến 2006, thời gian 7 năm, chỉ yêu mỗi người này, giống như đã trở thành một phần cơ thể chính mình, tồn tại như việc đương nhiên, có đôi khi thậm chí còn không cảm nhận được, nhưng nếu đến lúc phải rời bỏ rồi, sẽ không nở, đau, đến phát khóc.

Ông xã hỏi tôi sau này có khi nào sẽ thích người khác không, đây thật sự là một vấn đề nghiêm trọng, tôi chỉ dám đem nó ra nói đùa, “Chắc có.”, tôi nói, “Không biết ngày nào đó bỗng nhiên cùng người khác trúng tiếng sét ái tình, sau đó rơm bén lửa, chẳng làm sao mà ngăn cản được.”

Ông xã nghe tôi nói đùa thì cười, “Anh biết em thích loại người nào, chín chắn, chừng chạc.”. Nói chung là phải như cây cột chống trời đứng phía trước che chắn cho tôi là được.

Những lời này trước đây cũng có người bạn cùng lớp đã nói qua, “Tương lai nhất định phải tìm một người có thể áp chế cậu mới được.”. Đại khái là bởi vì có đôi khi thật sự là quá mức trẻ con, sau này quen thân với bạn bè trong ký túc xá rồi, lại thường xuyên cùng bọn họ phá phách đùa giỡn, cũng tốt là chẳng ai để bụng, chỉ là hết cách đành phải cười trừ.

“Hơn nữa, nếu như thực sự thích thì đành chịu, còn nếu như không thích, muốn theo đuổi em, không những phải chín chắn chừng chạc, phải đẹp trai, mà còn phải có tiền.”

5.

Chuyện này chính mình cũng đã từng nghĩ đến, không biết tương lai bản thân còn có thể thích loại người nào, thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng kết thúc trên người ông xã, trong đầu đều là hiện lên khuôn mặt anh, hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng đến người thứ hai, không phải người này thì không được, có đôi khi thực sự làm cho người ta rất tuyệt vọng.

Lại nghĩ đến chuyện tặng quà cưới. “Mong cho năm tháng yên bình, đời này yên ổn.”, thích nhất là hai câu nói này, đến lúc đó dán lên món quà đưa cho anh, vì chính mình đã không còn cần nữa rồi.

6.

Vẫn còn có rất nhiều điều muốn nói với anh. “Nếu có một ngày anh chịu không nổi nữa, đến tìm em cũng được, em sẽ đợi.”. Ở trong lòng anh gieo xuống một hạt giống, làm cho anh áy náy, làm cho anh lúc nào cũng sâu sắc nhớ về tôi thật kỹ.

Để anh biết được rằng bản thân vẫn còn đường lui có thể đi, cho nên sẽ không thể vứt bỏ.

Chờ một cơ hội, để hạt giống ấy mọc rễ nảy mầm, sau đó tôi sẽ đi thu hoạch.

Thế nhưng cũng rất muốn quay ra nói với anh: “Nếu đã quyết định kết hôn, thì những chuyện trước đây đều không cần phải nhớ, hãy chuyên tâm mà sống.”. Dung hợp những điều cần thiết cũng là một cách sống, như vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều, chẳng phải là không phải một loại hạnh phúc.

Vả lại, chuyện này còn liên quan đến một nữ nhân khác, tính ra, cô ấy mới là người vô tội nhất.

Tôi ở giữa hai loại suy nghĩ này lắc lư bất định, chẳng thể nào chọn lựa.

2. Chương 2

7.

Tận sau cùng vẫn ích kỷ mà nhấn tin cho anh: “Em đợi anh đến năm 35 tuổi, nếu như đến lúc đó anh vẫn không trở lại, em sẽ đi tìm người khác.”.

Tôi không phải không có tội, nhưng mà tôi cũng đâu đáng tội.

Tôi bắt quả chỉ là đi thích mãi một người thôi.

Tử sinh cách trở đôi nơi,

Cùng em anh đã nặng lời từ xưa.

Đôi ta những nguyện cùng già,

Cầm tay thừa ấy, bây giờ chưa quên.

Đây thực sự là bài thơ bi ai nhất. Sống chết và ly biệt, đều là chuyện lớn, không thuộc quyền khống chế của chúng ta. So với các thế lực bên ngoài, con người chúng ta nhỏ bé biết bao, nhỏ bé biết bao nhiêu! Nhưng mà chúng ta lại càng muốn nói: “Em muốn vĩnh viễn ở bên cạnh anh, trọn đời trọn kiếp cũng không rời xa nhau.”. Thật giống như chúng ta có thể làm chủ được vậy.

— Trương Ái Linh —

8.

Chỉ còn nửa tháng, anh sẽ phải kết hôn rồi. Anh dọn ra ngoài cũng đã một tuần, không có gặp lại nữa, cũng không có trả lời tin nhắn của tôi. Không biết anh nhìn thấy thì có cảm nghĩ gì.

Đi đến bước đường thế này hôm nay, tôi ai cũng không oán. Bởi vì đã sớm có điều tỉnh ngộ, đã sớm ôm ấp ý nghĩ “hơn 1 ngày cũng là hơn”. Mấy năm vui vẻ hạnh phúc này, là do trộm về, hiện tại đã đến lúc phải trả lại rồi.

Tôi cũng chẳng muốn chỉ tay vẽ vờ nói xã hội này không công bằng. Có ích lợi gì đâu.

Tôi từ trước đến nay đều là người nhát gan, không có quyết tâm và dũng khí để đi làm đầu sỏ, cho nên lại đi ẩn trốn trong góc, ra sức không gây sự chú ý cho người ta mà sống.

9.

Dù sao cũng coi như là phó phòng rồi, vào ngày anh dọn ra ngoài đó, chính là có rất nhiều người đến giúp đỡ. Cấp dưới. Công ty dọn nhà. Tôi ngồi ở sô-pha trong phòng khách nhìn quanh, đoàn người vào vào ra ra ở giữa rất bắt mắt. Có người gọi tôi đến giúp, tôi giả vờ không nghe thấy. Đã cực lực kiềm chế, thế nhưng sắc mặt chính mình nhìn không được lại trở nên rất khó coi.

Mấy người cấp dưới này có lẽ cho rằng quan hệ của chúng tôi rất không tốt, sau đôi câu nói đùa, thấy tôi không đáp trả, cười cười cho có lệ, không tiếp tục quan tâm tôi nữa.

Thường thường trên phim truyền hình, khi chia tay, những người không liên quan đợi đến lúc sẽ tự động biến mất, chỉ còn lại hai diễn viên chính.

Thế nhưng mãi cho đến lần cuối cùng, tất cả vật dụng gì đó đều đã mang xuống dưới hết rồi, anh phải đi cùng qua sắp xếp phòng mới, cấp dưới thì nhao nhao bảo anh đãi khách, chúng tôi từ đầu đến cuối cũng không có cơ hội một mình nói chuyện.

10.

Tôi ngồi trên sô-pha, cẩn thận nắm bắt động tĩnh dưới lầu, nghe thấy giọng nói của anh, nghe tiếng xe ô tô khởi động. Đứng lên nhào người ra ban công nhìn xuống phía dưới, xe đang chậm chậm rời đi.

Tôi nhìn nó bắt đầu lăn bánh trên đường, nhìn nó bị các tòa nhà khác che mất, nhìn mãi đến lúc chẳng còn nhìn thấy được nữa.

Đem mấy tờ giấy anh để lại, cùng bụi bặm hỗn hợp chồng chất đều dọn dẹp sạch sẽ, lại tìm đến rất nhiều quần áo đem bỏ vào bồn ngâm, tất thấy các cửa kính đều lau qua một lần.

Tôi phải tìm chút việc để làm vậy thôi.

11.

Anh mãi vẫn chống lại việc bản thân là đồng tính. Có đôi khi tôi lại nghĩ, nếu như không có tôi, anh nhất định sẽ yêu một nữ nhân trẻ tuổi nào đó.

Anh cho đến bây giờ vẫn chưa từng nói thích tôi. Tuy rằng chúng tôi có sống chung, tuy rằng chúng tôi thường làm tình, những lời này anh vẫn chưa hề nói qua. Đường như những lời này một khi nói ra, cũng là chính miệng thừa nhận thân phận của mình.

Tôi cũng chưa từng nói với anh. Chỉ là thời gian viết thư từng viết qua một hai lần, cảm thấy câu “Em yêu anh” này nói ra thì lại sẽ khó xử.

12.

Tình trạng giấc ngủ trong một tuần này đã kém đến cực điểm rồi.

Rõ ràng là mệt chết đi được, lại nằm ở trên giường rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, rất hỗn loạn. Thỉnh thoảng nghe được vài âm thanh lớn, hoặc là đột nhiên nhớ đến anh, nhớ đến trước đây, cả người lập tức tỉnh táo lại, không thể tự nghĩ Đông nghĩ Tây, mà cũng chẳng thể ngủ được nữa, vẫn mở to mắt đến hừng đông.

Thử qua vài lần nửa đêm thức dậy đọc sách hoặc là lên mạng, không được nửa giờ thì lại mệt mỏi rã rời, nằm trở lại trên giường, nhưng bản thân vô phương chìm vào giấc ngủ.

Lúc học đại học thì đã nuôi được tập quán ngày ngủ đêm thức này, bạn học đều nói tôi là con cú.

Cũng từng thử qua việc dùng thuốc ngủ, cực kỳ không thích loại cảm giác tỉnh lại sau khi uống thuốc này.

Sau khi tốt nghiệp, thói quen này đã chậm chậm sửa được, mà gần đây lại có dấu hiệu tái phát.

3. Chương 3

13.

Rất lâu trước đây từng nghe qua câu chuyện cũ này. Một người góa phụ, mỗi đêm đều đem một trăm đồng tiền tung ra ngoài, sau đó lần lượt tìm lại. Góc tường. Dưới giường. Đến khi toàn bộ đều đã tìm được, thì trời cũng đã gần sáng. Hiểu rõ bà ấy là vì cô quạnh, nhưng cũng chỉ là hiểu mà thôi, vô phương thấy cảm động.

Hôm nay lần nữa hồi tưởng lại câu chuyện cũ này, mới cảm thấy thương xót.

14.

Hiện tại chính mình cũng gần như là loại tình cảm này, buổi tối ngủ không được, thế nhưng sau khi tỉnh dậy thì lại ngồi chờ ra. Cũng không cho là đặc biệt khổ sở, chỉ là mệt mỏi thế này thì không biết có thể làm cái gì để giết thời gian. Ngoại trừ cô quạnh, anh cái gì cũng không để lại. Sau đó nghĩ, hay là còn phải như vậy mà trải qua thật nhiều năm, liền khiến người ta nghĩ đến mà hoang mang sợ hãi. Cho nên lại sợ, e rằng không thể kiên trì đến năm 35 tuổi.

15.

Trước kia tại trường, vẫn còn đang năm nhất, ở cùng một ký túc xá, đúng là thời gian tối tăm mù mịt nhất của hai người, làm cho người ta thật sầu muộn.

Có một buổi tối đang ngủ đột nhiên gọi to tên anh hai lần, sau đó tỉnh lại, nghe thấy anh ở đối diện mơ mơ màng màng mà lên tiếng trả lời: “Hử?”.

Biết anh đang bên cạnh, trong giây phút đó, cảm thấy rất an tâm, trở mình một cái, lại tiếp tục ngủ.

16.

Lúc chị gái sinh cháu trai, là sinh mổ. Tôi không ở đó, có ba mẹ và anh rể bên cạnh, đưa chị vào phòng sinh.

Sau này chị nói với tôi: “Lúc đó nhất định phải biết có anh rể em ở bên thì mới yên tâm. Kỳ thực thì ở bên cũng không bảo đảm được gì, cũng không phải là bác sĩ, nhưng chỉ cần thấy được một ánh mắt, sẽ không sợ như vậy nữa.”.

Đây là ý nghĩa vợ chồng đối với nhau! Đã gánh lấy cái danh vợ chồng, dù có yêu nhau hay không, tự nhiên cùng những người khác đã có điểm khác biệt.

Cho nên, nghe qua rất nhiều câu chuyện như vậy, bất kể người chồng đối đãi không tốt với người vợ như thế nào, nhưng người vợ cũng chẳng chịu ly hôn. Bởi vì, thỉnh thoảng đêm khuya thức giấc, biết được bên cạnh vẫn còn có người, người sống, vẫn hô hấp, vẫn thở đều, dù cho vô dụng, dù có xấu xa thế nào, thì giữa anh ta và người xa lạ, hay bạn bè, đều vẫn hơn, lại là càng thân thiết với con người của mình. Có đôi khi, anh ta ở bên cạnh, cũng đã là một loại an tâm rất mực sâu sắc rồi.

17.

Cho nên, vẫn là sợ hãi. Gia đình, con cái, đều là những ràng buộc rất khó vứt bỏ. Nếu có một ngày, anh thực sự không có ý định rời xa cô ấy, dự định cứ như thế mà bước tiếp, thì tôi nên phải làm sao đây?

18.

Hôm qua nhận được mail của anh, nói nhớ tôi, nói mến tôi, mong tôi đừng trách anh. Lời lẽ thành khẩn, với ngòi bút tồi tàn của anh, nhìn chung thế này đã có thể cho là thứ tốt nhất mà đời này anh viết được rồi.

Lật đi lật lại nhiều lần, nhìn rồi lại nhìn, lòng ngổn ngang cảm xúc. Cũng đã quyết định rồi, mới nói ra những điều này.

Tóm tắt một chút nội dung kể lại cho người bạn, rất thê lương nói với cô ấy: “Cậu xem cái người này, miệng nói thích tớ, lại vừa làm tớ khổ sở như vậy.”.

19.

Tôi không có trách anh, thật. Chỉ là hết cách rồi, tự hối mình đa tình.

Về tương lai, chúng tôi cũng chưa từng sâu sắc nói qua. Rất nhiều chuyện, không cần phải nói ra quá rõ ràng. Tôi biết anh là dạng người gì, biết anh tương lai nhất định sẽ kết hôn, trước sau không như nhau, từ lúc bắt đầu thì đã định trước rồi.

Anh là một kẻ lười đời, sẽ không cho phép bản thân chống lại cả thế tục. Nếu như không có ánh mắt người ngoài, có thể hai chúng tôi đã có thể im lặng như thế này mà bước tiếp. Thế nhưng, cuối cùng lại có vài lời đồn đại. Chúc vị càng cao, bị chú ý cũng lại càng nhiều.

20.

Anh gần đây có lẽ phiền muộn chuyện thiệp mời, suy cho cùng là có nên gửi cho tôi một cái hay không. Mỗi lần nhớ tới việc này thì không nhịn được cười. Nghĩ tới dáng vẻ bối rối của anh, vẻ mặt ngu ngốc hồ đồ đó.

Mấy người bạn học tốt lại từ thành phố khác đến tham dự hôn lễ, nếu như không gặp được tôi, sẽ tra hỏi. Dù sao, ai cũng biết sau khi tốt nghiệp, chúng tôi vẫn là ở chung với nhau.

Đến cuối cùng, quyết định không đi. Anh sẽ cùng người khác kết hôn. Anh không thể mong đợi tôi tươi cười mà nói “Chúc mừng, trăm năm hạnh phúc.”. Yêu cầu thật tàn nhẫn.

21.

10 năm trước đây, gia đình chúng tôi và gia đình ông ngoại là hàng xóm, cho nên xem như là họ đã trông nom tôi lớn lên.

Sau này gia đình ông ngoại dọn đi, chuyển đến chỗ của cậu. Ông đã từng nhận xét với người khác về chị tôi và tôi, rằng: “Con gái ta thật không thể bằng mấy đứa nhỏ ấy được, dù cho mấy đứa đó là con của nó. Thật là có chính kiến.”

Chính kiến, là cực kỳ có chủ kiến, nghe mà không tiếp thu lời người khác nói. Chẳng biết tại sao lại bị đánh giá thế này.

Mẹ tôi cũng đồng ý, nói tôi sẽ một lòng đi tới tận cùng, không dậm vào tường Nam thì chẳng thềm quay đầu lại.

Đặc biệt bây giờ đã lớn tuổi rồi, bà lại càng không quá quản lý tôi. Chỉ là thỉnh thoảng lại giục mau mau tìm một người bạn gái, nói nam nhân nếu không được nữ nhân chăm sóc, tuổi thọ sẽ giảm đi rất nhiều. Thái độ xem như vẫn ôn hòa. Hiểu rằng đều là bà mặc dù nói rồi, tôi không phản bác, thế nhưng xong xuôi, tôi lại làm cái gì, thường chẳng giống nhau cả.

Thử cùng bà nói qua vài lần, nói tôi ai cũng chán ghét, ngay cả chính mình cũng vô phương, càng không thể cùng người khác kết hôn, vẫn là một mình như thế suốt đời.

Bà rất buồn rầu.

Thế nhưng chủ nghĩa độc thân dù sao so với đồng tính luyến ái lại khiến người ta có thể đồng ý hơn. Tại thị trấn nhỏ quê tôi kia, hẻo lánh lạc hậu, có lẽ ngay cả chuyện hai nam nhân có thể yêu nhau cũng đều chưa từng nghe qua, hoặc là tuyệt nhiên từ chối tin tưởng trên thế giới vậy mà lại còn có loại sự tình này.

22.

Gần đây nhất mực suy nghĩ, có đúng hay không phải rời xa thành phố này. Là bởi vì anh mới vừa ở tại nơi đây, hiện tại anh đi rồi, tôi cũng nên rời khỏi. Ở lại, sẽ lúc nào cũng sâu sắc cảm thấy anh đang ở ngay cách đó không xa, bên cạnh là vợ anh, có lẽ không lâu sau đó còn có thể có một đứa con.

Có lẽ là phải đi khỏi Bắc Kinh, thay đổi hoàn cảnh mới, hơn nữa còn phải gần nhà một chút.

Không biết tương lai rồi sẽ thế nào? Có lẽ từ nay về sau sẽ hết sức mà lờ đi tất cả những tin tức về anh.

Tôi so với bất kỳ ai trên đời này, đều càng thêm tha thiết mà mong mỗi anh có thể hạnh phúc. Chỉ là, nhớ tới hạnh phúc đây không có phần tôi, vẫn là lại rất khổ sở.

23.

Bài đăng “Phù sinh lục ký” trước kia lại có người bình luận, so sánh mà xem, cũng chỉ có thể thở dài một tiếng thật khẽ.

Khi đó thật nhiều hạnh phúc, trời xanh làm sao, cỏ cây kia cũng xanh mướt, nhìn cái gì cũng đều như đang ca đang hát. Ngoài miệng nói không dám mơ tưởng đến “thiên trường địa cửu”, chẳng qua chỉ là giả vờ.

Nhớ anh từng nói, “Dù sao bất quá cũng là cả đời, vẫn nên tìm một người mà chăm sóc là khá tốt rồi.”

Lời nói còn văng vẳng bên tai, mà tôi cũng đã từ trời cao ngã xuống đất rồi.

24.

Tin tốt là, bạn học từ phương Bắc rất xa, ngồi xe lửa hai đêm, kiên quyết xin phép giáo viên nghỉ hai tuần để ghé đến đây.

Trong “Phù sinh lục ký” cũng đã từng nhắc qua, trước đây ở giữa nhiều bạn học như vậy, cậu ấy là người duy nhất biết được nội tình. Khi tốt nghiệp vẫn còn vì thế nửa cảm ơn nửa trêu chọc mà viết một bài “Chưa đủ tri âm” cho cậu. Lễ vật học trò nửa trang giấy mở ra, mọi người trò chuyện cười rần.

Mấy người bạn học đang làm công tác nghiên cứu ở đây nghe nói cậu tới rồi, đều dự tính muốn tụ tập, uống say một chập coi như đón khách.

Cậu rất kiên quyết quay lại nói: “Ai bảo tớ là đến tham dự hôn lễ vậy.”

25.

Chúng tôi trước đây đều cười cậu so với các khổ hành tăng nhân còn là người nghiêm chỉnh kiểm chế bản thân hơn. Đại học bốn năm, đúng giờ đi ngủ, đúng giờ thức dậy, không thấy cậu xem phim, chưa từng mua đồ ăn vặt, không trốn tiết học nào.

Cậu đối với tất cả mọi người là kính trọng nhưng không gần gũi gì, dù ngay cả đi dạo cũng chỉ đi một mình. Cho nên đến năm tư, cậu muốn tôi cùng đi đến Định Vương Đài tìm sách, lúc đó thực sự là vừa mừng vừa sợ.

Cậu mở lời, nói rất lâu không quay về, cho nên mạnh mẽ lôi tôi đi. Hôn lễ hai chúng tôi đều là không đến dự.

Thật sự mà nói, trong lòng ngược lại như thổi phào một cái. Không tham dự thì không đúng lễ. Mà đi rồi, thì chẳng khác nào mang chính mình đến cho người ta hành hạ. Có người nói, đau đớn tới cùng tận rồi, vết thương sẽ khỏi nhanh hơn. Thế nhưng, tôi không dám đảm bảo bản thân có thể chống đỡ được.

Nghe được tin ông xã muốn kết hôn, nghìn dặm xa xôi từ Đông Bắc chạy tới thăm tôi, lại mang hết mọi việc đẹp đi hết, đưa tôi giải phóng ra. Vì vậy mà tận đáy lòng biết ơn cậu.

Tất cả mọi người đều cho rằng cậu là cùng ông xã có mâu thuẫn gì đó. Truy hỏi trăm đường, định đứng giữa hòa giải, lại gọi điện kêu ông xã sang, nói muốn anh nhận tội.

Cậu không quan tâm, kéo tôi đi vòng quanh thành phố hai ngày, dạo lại những nơi chốn cũ.

26.

Tình hình giấc ngủ gần đây vẫn không tốt. Mắt khô phát đau. Giờ tiếp tục nhỏ thuốc nhiều thì cũng vô dụng.

Hôm qua đi dạo trở về, thấy thật mệt mỏi, nằm trên sô-pha nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cậu ngồi bên bàn trà phía đối diện, hỏi tôi cảm thấy thế nào?

Đây vẫn là lần đầu tiên chúng tôi trực tiếp thảo luận chuyện này. Ngày trước, cậu tuy rằng biết rõ sự tình, thế nhưng đều không hỏi chi tiết chuyện sống chung của chúng tôi, tôi cũng không có cùng cậu giải thích. Cậu là straight 100%, đối với việc này sẽ cảm thấy khó xử, tôi cũng sợ nói những việc này sẽ làm cậu không được tự nhiên mà sinh ra chán ghét.

Thế nhưng ngoại trừ cậu, tôi không còn người thứ hai nào có thể nói chuyện. Nghe được giọng điệu thương cảm của cậu, đột nhiên lúc đó lại khóc ra. Luôn kiểm chế dồn nén, cố gắng ra vẻ dường như chẳng có việc gì, tâm tư lúc nào cũng chán chường. Đã thành thói quen, đã vô phương sáng khoái mà khóc lên thật to. Chỉ là nước mắt cứ liên tục tuôn trào ra ngoài, nghẹn nghẹn không thở nổi mà nói với cậu: “Tổ thực sự rất khó chịu.”

27.

Cậu không còn gì để nói. Chuyện của hai người, cho dù là bạn bè tốt đi chăng nữa, mức độ có thể chen vào cũng có hạn.

Nói chuyện một lúc, tôi nói tôi sẽ đợi đến khi anh ba mươi lăm tuổi, cậu hết sức phản đối, nói đó là một dự định rất không thực tế.

28.

Tình cảm vốn chính là thứ chuyện không thực tế. Yêu mến con người này, không phải bởi anh tốt, anh đẹp trai, hay anh giàu có. Hơn nữa anh vốn không đẹp trai, cũng không giàu có. Tôi so với người khác càng thêm hiểu rõ các loại khuyết điểm của ông xã. Anh lè mề, cứ đợi chuyện trở nên vô cùng cấp bách rồi mới chịu động thủ. Anh ngốc, học tiếng Anh hoài cũng không được. Lại còn có điểm không thành thật.

Nhưng vẫn cứ yêu. Không biết bắt đầu từ đâu. Cũng chẳng có điều kiện gì kèm theo.

“Nam Khang, Nam Khang, nhanh nhanh trưởng thành~”. Quay lại bài đăng, có người phản hồi như thế.

Tôi có thể lớn, có thể giống rất nhiều người, tìm một người thích hợp để đi tiếp. Có thể không phải là rất thích, thế nhưng thời gian lâu dài, hai bên dù sao cũng có thể nuôi dưỡng nảy sinh một chút chân tình. Hoặc là rất dễ nói lời chia tay, rồi tìm kiếm lại từ đầu.

Nếu không thì chẳng thán làm dạng người thực tế nhất. Buổi tối ôm hôn, sáng ra lại thành người xa lạ.

Tôi đương nhiên là có thể. Tôi chỉ là sợ hãi, tất cả chống đỡ không nổi một việc này. Bởi vì đều không phải là anh, sau khi tỉnh lại chỉ còn hư không, trống vắng gấp bội.

Cho nên, rất nhiều khi, không muốn phải lại chờ đợi thêm, mà cũng không thể không đợi được. Biết rõ người có thể làm bản thân yêu thương đến vậy, đời này cũng không thể nào còn gặp được người thứ hai.

29.

Mọi người thường nói, thời gian mới là vĩ đại nhất. Tất cả đều có thể bị nó làm hao mòn gần như chẳng còn lại gì. Bất luận là hạnh phúc, hay là đau thương, cuối cùng đều đã trở thành quá khứ.

Tôi chỉ có thể chậm rãi tiến về phía trước. Có lẽ rất nhiều năm sau này, đủ điều nhớ lại ngày hôm nay, khi đó, trong lòng có thể đã có người khác.

Có thể vẫn còn đang đợi, thế nhưng đã nhớ không được bản thân vì cái gì mà kiên trì như vậy.

Lại có thể, anh đã trở về bên tôi rồi.

30.

Bạn nhìn xem, đoàn người trên phố tới tới lui lui, ai nấy đều vội vàng vàng. Gặp gỡ rồi, lại lãnh đạm chào hỏi một tiếng. Ai cũng nhìn không thấu câu chuyện đằng sau người khác. Ai cũng không biết được trong lòng người khác, có phải vẫn chứa đựng một người như thế hay không.

- Hoàn thành -

——///

“Em đợi anh đến năm 35 tuổi”, là những mảnh hạnh phúc cuối cùng anh có bên cạnh người đàn ông mà anh rất mực yêu thương, là những nỗi niềm xót xa giấu sau vẻ mặt thản nhiên thoát như mọi sự vẫn bình thường..

Nam Khang, Nam Khang

~Vì mỗi khi cô đơn tình cờ nghĩ đến anh, lại vẫn thấy muốn khóc.

Vì câu nói cuối cùng anh để lại, vẫn canh cánh ám ảnh không thôi..

Hy vọng chút gợn này sẽ không làm phiền nhiều đến giấc ngủ bình yên của anh nơi đó.

Nếu quả thực có kiếp sau, nhất định phải hạnh phúc anh nhé..

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-anh-den-nam-35-tuoi>